

Má cesta mě zavedla za hranice Okontské říše. Čekal bych sice, že zde bude klid, neboť kataklyzmat sotva skončil, ale do dnešního večera, kdy píši tyto řádky, jsem nenarazil na živou duši. V lese je ticho, klid, možná až podezřelý. Mé stopařské dovednosti mi napovídají, že zdejší lesy jsou bohaté na zvěř, ale zároveň jako by mě tísnil nějaký nepopsaný pocit. Mám pocit, že mě zpoza větví pozorují hladové oči.

Raději se zde nebudu zdržovat déle, než je záhodno a hned se svítáním vyrazím dál do srdce okontských zemí.

V noci se mi zdály divoké sny. Ne ten typ, který vás potěší, ale ty, z kterých se budíte propocení až na kůži a jste rádi, že to byl jen sen. Moc si z něj již nepamatuji, jen našeptávající hlas a upřený pohled něčeho... pro mě cizího, silného, odhodlaného. Ještě tím cestováním sám zešílím, to bych si opravdu nepřál. Možná zkusím najít nějaký pohostinný kmen, který by mě přijal na noc.